

НАНСИ КРЕС ЕВОЛЮЦИЯ

Превод от английски: [Неизвестен], 2002

chitanka.info

— Някой гръмнал по доктор Бенет и го убил точно зад „Фуд Март“ на Ейприл Стрийт! — бълва Сиси Мур, останала без дъх, докато аз свалям прането от простора.

Стоя си аз с боксерките на Джак в ръката и я зяпам. Сиси не ми е симпатична. Особено заради ухиленото ѝ нахалство, жаждата да намъква кълощавия си задник на сред всяка случка, ако ще и хич да не ѝ влиза в работата. Такава си е още от училище. Но пък сме съседки, не можем да избягаме една от друга. Доктор Бенет израждаше и Шон, и Джаки. Бавно свалям боксерките и ги слагам в кошницата.

— Е, Бети, нищичко ли няма да кажеш?

— Полицията арестува ли някого?

— Джейни Брунели разправя, че нямало заподозрени. — Том Брунели е един от полицайите в Емертън, имаме си ги цели петима. Трудничко му е да си затваря устата. — Право да ти кажа, Бети, държиш се все едно в града има убийства всеки ден!

— На паркинга ли е станало?

Минавам през паркинга зад „Фуд Март“ всяка седмица. Няма настилка, а само трамбована камениста пръст, спускаща се полегато към ниската бетонна стена край реката. Свалям чаршафите на Джаки от въжето. От тях ми се усмихват Хубавелка, Ариел и принцеса Жасмин на сред поляни с цветя.

— Ами да, на паркинга — потвърждава Сиси. — До контейнерите за боклук. Сигурно пушката е била със заглушител, защото никой нищо не е чул. Том намерил две гилзи от полуавтоматична пушка 22-ри калибрър. — Сиси е наясно с оръжията, къщата ѝ е пълна с тях. — Бети, защо не слагаш цялото това пране в сушилнята, та да си спестиш времето за простиране и прибиране?

— Харесва ми как мирише, когато е съхнало на простора. И така чувам Джаки през прозореца.

Лицето на Сиси се променя на секундата.

— Джаки не е ли на училище? Защо?

— Простудила се е.

— Сигурна ли си, че е само простуда?

— Сигурна съм.

Свалям щипките от тениска на Шон. Отпред има надпис „ВИЖ КАК ЧЕПЪТ КЪРКА, ВИЖ КАК ЧЕПЪТ КАРА, ВИЖ КАК ЧЕПЪТ МРЕ“.

— Сиси, Джаки не пие никакви антибиотици.

— Това е добре. — Сиси се прави, че нехайно разглежда ноктите си. — Разправят, че доктор Бенет пак предписал ендозин миналата седмица. На най-малкото момче на Нордстръм. И то без да го прати в болницацата.

Не казвам нищо. На гърба на тениската е написано „НЕ БЪДИ ЧЕП И ТИ“. Раздразнена от мълчанието ми, Сиси подхвърля:

— Не разбирам защо позволяваш на сина си да носи дрехи с изписани гадости!

— Той си решава. Пък и това е призив да се грижим за здравето си. Да не караме пияни. Нали тъкмо ти смяташ, че от силните послания за здравословен живот има полза?

Погледите ни се срещат. Мълчанието се проточва. Накрая Сиси изтърсва:

— Брей, че сериозни станахме изведнъж.

— Убийството е нещо сериозно — отвръщам й аз.

— Така си е. Сигурна съм, че ченгетата скоро ще хванат престъпника. Може да е някоя от онези отрепки, дето се навъртат около бар „Небесна дъга“.

— Доктор Бенет не беше от хората, които висят при отрепките.

— О, не съм казвала, че ги е познавал. Някой оръфляк сигурно го е убил, за да му вземе портфейла. — Тя впива поглед право в очите ми.
— Не се сещам за друга причина. А ти?

Заглеждам се на изток към реката. На другия бряг над къщите по малкото хълмче едва се вижда покривът на Емертънската болница-мемориал на войниците и моряците. Мостът през реката беше взрiven преди три седмици. Никой не пострада, никого не заподозряха. И сега всеки, който поиска да отиде в болницацата, трябва да кара петнайсетина километра по западния крайбрежен път и да пресече реката по междущатската магистрала. От Джак научих какво приказвали онези от транспортното управление — имали нужда от две години да построят нов мост.

— Доктор Бенет беше добър лекар — казвам й аз. — И добър човек.

— Е, никой не твърди обратното. Бети, ама наистина трябва да използваш сушилнята, за да си спестиш това навеждане и приклъкане. Лошо е за гърба. Не се подмладяваме, нали? Хайде чао.

Размърдва пръстите на дясната си ръка към мен и се маха. Забелязвам, че ноктите ѝ са лакирани в деликатния розово-бял оттенък на току-що измита кожа.

— Нямаш доказателства — отсича Джак. — Само щури подозрения.

На лицето му се е сковала маската на ината. Седи пред бутилка „Мичельъб“ до кухненската маса, уморен като пребито куче от смяната и трите извънредни часа в завода, изобщо не му се слуша. Не го обвинявам. И на мен не ми се приказва за това. В хола Джаки трескаво играе на своето „Нинтендо“, мъчи се да вмести колкото се може повече електронни взривове в оставащото време, преди баща ѝ да окупира телевизора за понеделнишкия вечерен футболен мач. Шон вече излезе с приятели, за да не се завари с пастрока си.

Сядам срещу Джак, стиснала между дланите си чашата с горещо кафе. Искам да се стопля.

— Джак, знам, че нямам доказателства. Не съм детектив.

— Ами тогава остави ченгетата да се оправят. Тяхно задължение си е, не е наше. Ти стой на страна.

— Знаеш, че стоя на страна.

Джак кима. Не се набъркваме в работата на ченгетата, не участваме в никакви комитети в града, дори не се заслушваме много в новините. Не се занимаваме с нищо, което не ни засяга. Джак винаги е бил такъв.

— Само ти казвам какво мисля — добавям. — Поне толкова може, нали?

Чувам как гласът ми засяда някъде по средата между молбата и гнева.

И Джак го чува. Намръщва се, става с бирата в ръка и нежно отпуска другата си длан върху рамото ми.

— Няма защо да питаш, Бетс. На мен казвай каквото искаш. Но на никой друг, ясно? Не искам неприятности, особено за теб и хлапетата. Не е наша грижа. Радвай се, че *ние* сме здрави, и чукай на дърво.

Усмихва се и отива в хола. Джаки изключва видеониграта, без да ѝ се крещи, държи се добре. Поглеждам през прозореца на кухнята, но е

твърде тъмно, за да видя друго, освен отражението си, пък и прозорецът е обърнат на север, не на изток.

Не съм минавала отвъд реката, откакто Джаки се роди в Емертънската болница преди седем години. Пък и останах там по-малко от денонощие, примолих се на Джак да ме върне вкъщи. Не заради инфекциите, разбира се, тогава още ги нямаше. Но сега ги има и какво ще стане, ако следващия път не малкото момче на Нордстръм има нужда от ендозин, а Джаки? Или Шон?

Щом си бил в Емертънската болница, никой, освен най-близките ти, няма да при pari до теб. Понякога и те не смеят. Когато госпожа Уаймър се прибра у дома след операцията, нейната снаха я качи в задната стая на втория етаж, оставяше ѝ храната пред прага на еднократни картонени подноси и сложи в стаята ѝ химическа тоалетна. Дори не помагаше на старицата да изпълзи от леглото, за да я използва. И така продължи цял месец — хирургически маски, ръкавици, хартиени престилки, — докато Роузи Уаймър не се убеди, че госпожа Уаймър не е прихванала в болницата някаква мутирала бактерия, устойчива към лекарства. А Хал Уаймър дори веднъж не се сопна на жена си.

„Хората са уплашени, но ще постъпят както е редно“, ми бе казал Джак единствения предишен път, когато се опитах да поговоря с него за същото. Не си пада много по приказките. Затова и аз се въздържам. Дължа му го.

Но в големите градове не са само уплашени. Изпаднали са в ужас. Дори без да слушам новините, дочувам за безредиците, за специалната полиция, създадена от правителството, за новите бацили, поболели половината хора, а само ендозинът ги лекува, и то понякога. Изобщо не си представям как ще отделят време и усилия за убийството на един лекар от малко градче. И не споделям вярата на Джак, че хората в Емертън непременно ще постъпят както е редно. Твърде добре помня, че не винаги го правят. Как тъй и Джак не помни?

Прав е обаче в едно — нищо не дължа на това градче.

Струпвам чиниите от вечерята в мивката и карам Джаки да се захване с домашното си.

На другия ден отивам с колата до паркинга зад „Фуд Март“.

Няма почти нищо за разглеждане. Снощи валя. До контейнера за отпадъци е захвърлена обърната хирургическа ръкавица, има и парче от жълта лента, с каквато полицията загражда местопрестъпленията. Зърнах и малко картонени кутийки от онези нещица, които се слагат в новите холограмни камери на телевизията. Толкова.

— Чу ли какво сполетя доктор Бенет? — питам Шон на вечеря.

Джак пак е на работа. Джаки седи и си играе със своята Барби, без да подозира, че знам за куклата в скута ѝ.

Шон ме гледа косо изпод плътните си тъмни къдрици и не успявам да разбера какво изразява лицето му.

— Убили са го, защото е предписвал прекалено много антибиотици.

Джаки вдига глава.

— Кой е убил доктора?

— Мръсниците, които си мислят, че управляват тоя град — изтърска Шон и отмята косата от лицето си. То е пепеляво. — Шibanите шайки на „бдителните“ ще очистят всички ни.

— Стига, Шон — предупреждавам го.

Долната устна на Джаки потреперва.

— Кой ще ни очисти? Мамо...

— Никой никого няма да очиства — заявявам аз. — Шон, престани. Плашиш я.

— Ами, има от какво да се плаши — отвръща Шон, но мълква и се вторачва унило в чинията си.

Вече е на шестнайсет. Имам го от шестнайсет години. Като гледам гъстата черна коса и нацупените устни, мисля си колко е грешно да обичаш по-силно едното си дете. Но не мога да се принудя и дано Господ ми прости, обаче бих пожертвала и Джаки, и Джак заради това момче.

— Шон, искам тази вечер да разтребиш гаража. Обеща на Джак още преди три дни.

— Утре. Днес трябва да изляза.

— А защо има от какво да се плаша? — намесва се Джаки.

— Тази вечер — повтарям.

Джак ме опарва с погледа на ядосан тийнейджър. Очите му са яркосини.

— Не тази вечер, трябва да изляза.

Джаки пак се обажда:

— Защо има от какво...

— Оставаш вкъщи и разтребваш гаража — натъртвам аз.

— Няма. — Гледа ме още по-яростно, но веднага се прекършва.

Прилича на баща си, само че не се е метнал на него по нрав. В очите му дори избиват сълзи. — Мамо, утре ще го разтребя, обещавам. Щом се прибера от училище. Но днес трябва да изляза.

— Къде ще ходиш?

— Просто ще се помотая.

Джаки настоява:

— Защо да се плаша? От какво? Мамо!

Шон се обръща към нея.

— Няма от какво, Джаки Драката. Всичко ще се оправи. Тъй или иначе.

Вслушвам се в тона му и страхът ме пронизва изведнъж като болката при раждане.

— Джаки — казвам ѝ, — вече можеш да си поиграеш с „Нинтендо“. Аз ще разчистя масата.

Лицето ѝ грейва. Изфучава на подскоци към хола, а аз се взирям в сина си.

— Защо пък „тъй или иначе“? Шон, какво става?

— Нищо — отвръща той.

После въпреки посивялото си лице се вглежда в очите ми и се усмихва нежно. За пръв път — наистина за пръв път! — виждам колко прилича на баща си. Способен е да ме лъже с нежност.

Два дни по-късно, точно като се връщах от „Фуд Март“, те се свързаха с мен.

Убийството се задържа в новините две вечери поред и го забравиха. На паркинга видях още разпилени боклуци от телевизионните екипи. Имаше и бутилка от вино, заровена до половината в спечената пръст, със затъкнати в нея жълти рози. Наблизо бе оставена празна кошница, в каквото се продават скъпи сушени цветя в магазинчето на Бони. Притисната с камъни. Позагледах я и си спомних, че Бони Уидълстийн затвори магазинчето преди няколко месеца. Абсцесът ѝ не се поддаваше на лечение и след

като я изписаха от болницата, никой от тази страна на реката не би купил цветя от нея.

А пред къщата Силвия Джеймс ме чака в черния си „Алгол“. Щом я виждам, всички парченца се наместват в главата ми.

— Силвия... — изричам безизразно.

Тя излиза от спортната си кола и ми се усмихва светски.

— Елизабет! Колко е хубаво да те видя пак!

Не ѝ отговарям. Не е идвали да ме види от седемнайсет години. Носи немски сладкиш, все едно той ще ѝ отвори вратата на моя дом. Още е руса, още е стройна, още е добре облечена. Червилото ѝ е яркочервено, а би трябвало цялото ѝ лице да е с този цвят в момента.

Все пак я пускам вътре, а сърцето удря бавно и тежко в гърдите ми. „Шон. Шон.“

Щом се озоваваме в къщата, коравата ѝ усмивчица избледнява и тя проявява достатъчно срам да изглежда притеснена.

— Елизабет...

— Бети — прекъсвам я. — Вече предпочитам Бети.

— Бети. Първо те моля да ми простиш, че не... че не те подкрепих в онази неприятна бъркотия. Знам, че беше отдавна, но въпреки това... Аз... не ти бях много добра приятелка. — Тя се колебае и добавя: — Уплаших се от цялата онази история.

Иде ми да ѝ кажа троснато: „Ти ли се уплаши?“ Но не го правя.

Вече изобщо не се сещам за старите тъпотии. Дори когато Шон е пред мен. Особено когато Шон е пред мен.

Преди седемнайсет години със Силвия завършвахме гимназията и бяхме неразделни дружки. И двете нямахме сестри, затова взаимно влязохме в тази роля, макар че семейството ѝ не пърхаше от радост, че скъпоценната им дъщеричка се шматка с такава като мен. Силвия не ги слушаше, а аз пренебрегвах пиянските предупреждения на леля си, единственото подобие на семейство, което имах. Различията помежду ни нямаха значение. Ние бяхме Силвия и Елизабет, двете най-хубави и дръзки момичета в последния клас, пред които се откриваше академичното бъдеще.

А после изведенъж се оказах без бъдеще. В дома на Силвия се запознах с Рандолф Сатлър, млад ординатор в болничното отделение, ръководено от баща ѝ. Забременях и Рандолф ме заряза, а аз се отказах от тестовете за башинство, защото щом той не искаше мен и детето,

моята пресилена гордост не би ми позволила да се натрапвам на мъж. Точно това разправях на всички наоколо и го внушавах на себе си. Бях на осемнайсет. Не подозирах колко изтъркани са истории като моята. И колко отегчителни. Въобразявах си, че единствена аз в целия широк свят бих могла да се чувствам толкова скапана.

И след като Шон се роди в Емертънската болница, а Ранди се сгоди в деня, в който занесох бебето си „у дома“ при моята умираща леля, отскочих до големия град и си купих „Смит & Уесън“, после потроших с куршуми всички стъкла в уж безлюдната къща на Ранди отвъд реката. Улучих градинара, който се черпел на спокойствие от барчето на Сатлърови в хола. Съдията ми лепна седем и половина до десет годинки, от които излежах пет, и то само защото моят адвокат пледира, че съм изпаднала в депресия, след като съм била изоставена. Градинарят оздравя и отиде да си харчи пенсията в Маями, а доктор Сатлър се издигна до медицински директор в Мемориалната и стана още каква ли не важна клечка в градчето. Силвия пък нито веднъж не дойде на свидане в изправителния център „Бедфорд Хилз“. Никой не идваше освен Джак, който докато Силвия и Елизабет се фръцкаха в гимназията на Емертън, вече бе зарязал ученето и опаковаше покупките на клиентите във „Фуд Март“. След като ме освободиха от „Бедфорд“, единствената причина семейството попечители да ми върнат Шон беше фактът, че Джак се ожени за мен.

Живеем в Емертън, но не сме част от него.

Силвия оставя сладкиша на кухненската маса и сяда, без да я поканя. Виждам, че е приключила с извиненията. И досега е достатъчно хитра да знае, че за някои неща не можеш да се извиниш.

— Елиз... Бети, не съм дошла да си говорим за миналото. Дойдох по повод убийството на доктор Бенет.

— Това не ме засяга.

— Засяга всички ни. Дан Мур ти е съсед.

Продължавам да си държа езика зад зъбите.

— Той, Сиси, Джим Дайър и Том Брунели са главатарите в тайна организация, която иска да закрие Емертънската болница. Според тях тя е хранителна среда за инфекции, които са устойчиви към всеки антибиотик, освен ендозина. Е, прави са, но така е във всички болници. Само че Дан и групата му са решили да наказват всеки лекар,

който предписва ендозин, за да не се появят устойчиви и към него микроби и да действа, когато *някой от тях* има нужда от лекарството.

— Силвия... — името звучи странно от устата ми след толкова време — ... пак ти казвам, че това не ме засяга.

— Аз пък ти повтарям, че те засяга. Имаме нужда от теб, Елиз... Бети. Ти си съседка на Дан и Сиси. Можеш да ни казваш кога излизат, изобщо всичко подозрително. Бети, ние не сме насилийска група като тях. Не вършим нищо незаконно. Не убиваме хора и не взривяваме мостове, не заплашваме онези като семейство Нордстръм, които получават ендозин за болното си хлапе, но си остават, общо взето, невежи бачкатори...

Тя се запъва. И ние двамата с Джак си оставаме, общо взето, невежи бачкатори. Казвам студено:

— Силвия, не мога да ти помогна.

— Съжалявам, Бети. Не се изразих добре. Чуй ме, това е много по-важно от всичко, което се случи преди повече от петнайсет години! *Не разбираш ли?* — Тя се навежда по-близо до мен над масата. — Цялата страна е затънала в тази каша. Вече се разрасна до криза в здравеопазването като онази с испанската инфлуенца през 1918 година, а едва е започнала! Устойчивите срещу лекарства бактерии могат да създават ново поколение на всеки двайсет минути, разменят си устойчивите гени не само в границите на един вид, но и между видовете. Бактериите *побеждават*. А хора като онези Мур се възползват от това, за да влошат още повече разпадането на дори елементарната почтеност в обществото.

Като ученичка в гимназията Силвия участваше в отбора по реторика. Но в онзи предишен живот и аз бях в същия отбор.

— Щом групата на Мур се опитва да попречи на употребата на ендозин, не се ли борят и тези хора срещу появата на още по-устойчиви бактерии? И ако е вярно, може би тъкмо те, а не вие, в края на краишата допринасят за здравето на обществото?

— С динамит. Със сплашване. С убийства. Бети, знам, че не одобряваш такива похвати. Нямаше да съм тук и да ти говоря за нашата контрагрупа, ако подозирах, че не е така. Преди да дойда, те огледахме много придирчиво що за човек си. Сега. Ти и съпругът ти спазвате законите, гласувате, давате пари на Фонда за сираците от СПИН...

— Как научихте? Нали уж трябваше да е анонимно!

— ... подписахте петицията за защита на бездомниците от тормоз. А съпругът ти участваше в състава от съдебни заседатели, който призна Пол Кийн за виновен в измама, макар че неговите машинации с недвижима собственост бяха толкова благодатни за икономиката на Емертън. Вие...

— Я престани — скастрих я. — Нямате право да ме проучвате, като че съм някакъв престъпник!

Само че бях, разбира се. Някога. Не и сега. Силвия е права — Джак и аз вярваме в закона и реда, но подбудите ни са различни. Джак е такъв, защото и баща му, и дядо му са вярвали в същото. А аз — защото в „Бедфорд“ научих, че наложените правила единствени възпират поне малко хищниците, които Силвия Джеймс не е виждала дори в кошмарите си. И от които исках да опазя децата си.

— Бети, мнозина са на наша страна — упорства Силвия. — Онези, които не искат да гледат как този град пропада в насилието като Олбъни, Сиракюс или още по-зле — като Ню Йорк.

Преди месец взривиха Нюйоркската болница в Куинс. Цялата, с множество свързани бомби със закъснител. Хиляда и седемстотин души загинаха за не повече от минута.

— Групата е шарена — продължава тя. — Някои от видните хора в града, домакини, учители, почти всички медицински работници от болницата. Всички, на които не им е безразлично какво ще сполети Емертън.

— Значи сте събркали с мен — отсичам по-рязко, отколкото ми се иска. — Не ми пuka за Емертън.

— Имаш си причини — хладнокръвно признава Силвия. — Знам, че и аз съм една от тях. Но си мисля, че ти ще ни помогнеш, Елизабет. Знам, че си загрижена за сина си. Всички виждаме колко добра майка си.

Ето, тя първа спомена името на Шон.

— Пак събрка, Силвия. Нямам нужда от вас да закриляте Шон, а ако си го оставила да се забърка с вас, ще ти се прииска да не се беше раждала. Направих всичко по силите си, за да не го изцапа онова, което стана преди седемнайсет години. Изобщо не му трябва да се меша с вашия „медицински персонал от болницата“. И съм абсолютно

сигурна, че Шон нищичко не дължи на този град, дори не се е намерил кой да го прибере, когато леля ми умря, и е трябвало да отиде при...

Изражението ѝ ме кара да мълкна. Неподправена изненада. И още нещо.

— О, Боже! — ахва тя. — Възможно ли е да не знаеш? Шон не ти ли е казал?

— Какво да ми е казал?

Изправям се и пак съм на седемнайсет години, уплашена като тогава. Силвия и Елизабет...

— Синът ти не помага на нас. Получава задачи от Дан Мур и Майк Дайър. Използват непълнолетни, защото ако ги хванат, не им дават толкова сурови присъди. Според нас Шон е едно от хлапетата, които онези са пратили да взривят моста над реката.

Първо отивам в гимназията, Шон не е там, дори не се е мяркал за следобедните часове. В къщата на приятеля му Том не заварвам никого, при Кийт е същото. Не е в „Билярдната топка“, нито в „Емертънска бърза закуска“, нито в „Американски боулинг“. И вече нямам къде да го търся.

Това просто не се случва в местенца като Емертън. Имаме си сбивания на баскетболни мачове, кражби на коли, потрошени витрини на Вси светии, понякога и трагични пиянски катастрофи в нощта на абитуриентския бал. Но не и тайни терористи, не и бойни групи за борба с тях. Не и в Емертън.

Не и моят син.

Подкарвам към завода и ги карам да извикат Джак.

Той напуска конвейера, лицето му е покрито с пот и мръсотия. Въздухът звънти от тракане на машинари и вой на бургии. Издърпвам го пред входа, където има пейки и масички като за пикник, там сядат работниците през почивката.

— Бети, какво става?!

— Шон — отвръщам задъхана. — Загазил е.

Нещо се променя в очите на Джак.

— И как по-точно?

— Силвия Годард намина при мен днес. Да, де, Силвия Джеймс. Разправя, че Шон се е забъркал с групата, която взриви моста, същите

хора, дето се мъчат да закрият Мемориалната и... и са убили доктор Бенет.

Джак смъква работните си ръкавици, за да протака. Най-сетне ме поглежда.

— И как тъй кучката Силвия Годард ти се изтърси на главата с такива приказки? След толкова време?

— Джак! Само това ли те интересува? Шон е затънал до ушите!

Той казва кратко:

— Е, Бетс, все щеше да стане рано или късно, нали? Момчето открай време трудничко прихваща възпитание. Вироглаво е. Нищо не дава да му кажеш.

Вторачвам се в Джак, а той добавя:

— Някои хора трябва да се опарят, за да им дойде умът в главата.

— Джак... сериозно е! Шон може да е замесен в тероризъм! И накрая ще го тикнат в затвора!

— Никога нищо не иска да чуе — подхвърля Джак и долавям прикритото задоволство в гласа му, за което дори той не подозира.

Не е негов син, а на доктор Ранди Сатлър. И ето че е тръгнал по лош път.

— Виж сега, Бетс — подхваща Джак, — като свърши смяната, ще тръгна да го търся. И ще го доведа вкъщи. Ти се прибери и ни чакай.

Лицето му е благо, успокояващо. Наистина ще намери Шон, стига да може. Но само защото ме обича.

Внезапният прилив на омраза у мен е толкова силен, че онемявам.

— Хайде, Бетс, прибирай се. Всичко ще е наред. Шон само трябва да си избие глупостите от главата.

Обръщам се и си тръгвам. При паркинга се озвъртам — Джак се връща наперено вътре, опъвайки ръкавиците по пръстите си.

Карам към дома си, защото нищо друго не мога да измисля. Сядам на дивана и ровя в съзнанието си да намеря онова място, в което не съм била, откакто ме пуснаха от „Бедфорд“. Сивата гранитна бърлога, която и теб превръща в гранит, така че можеш да си седиш и да чакаш часове, седмици, години, без да почувстваш кой знае какво. Отивам там и ставам тогавашната Елизабет, когато Шон беше при неизвестно какви попечители, а аз не знаех кой го е прибрали и какво

му правят, и как ще си го върна. Влизам в сивата гранитна бърлога, за да се вкаменя.

И номерът не минава.

Твърде отдавна беше. Прекадено дълго съм с Шон. Джак пък ме накара да се чувствам излишно сигурна. Не мога да намеря онова каменно място.

Джаки ще остане да преспи при приятелка. Седя в тъмното, без да светвам лампите, колата е в гаража. Шон не се прибира, Джак също. Към два часа сутринта доста хора в тъмни дрехи минават по ливадата отзад и тихичко влизат в съседната къща на Дан и Сиси Мур, понесли големи пакети, увити в черно зебло.

Джак се дотъря вкъщи към шест и половина. Сам. Лицето му направо е увиснало от изтощение.

— Не можах да го намеря, Бети. Търсих навсякъде.

— Благодаря ти — казвам и той кима.

Приема благодарността ми. Защото направи това заради мен, а не заради Шон. И не заради себе си като пастрок на Шон. Потискам внезапния си гняв и го подканям:

— Най-добре иди да си отспиш.

— Щхъ.

Той влиза по тесния коридор в нашата спалня. След три минути захърква.

Пускам колата по инерция, за да изляза от алеята. Прозорецът на спалнята ни е към улицата. Пердетата не помръдват.

Западният крайбрежен път е пуст, ако не броим няколко камиона с дълги ремаркета. Пресичам реката по междущатската магистрала и се връщам на изток. След пет километра, когато съм на сред стопанствата, вонята на изгорена път нахлува в колата.

Крави близо до оградата на пасището. Спирам и излизам от колата. Петнайсет-шестнайсет, холщайнска порода. Провесвам се над оградата и виждам дупките от куршуми в главите им. Някой ги е съbral накуп, гръмнал ги е една по една и небрежно е подпалил огън със сложени между тях хубаво нарязани дърва. Огънят бе угаснал, изглежда, не са искали да гори дълго. Само колкото да привлече вниманието, което засега не беше станало.

Никога не съм чувала кравите да прихващат човешки болести. Защо са ги изпозастреляли?

Връщам се в колата и продължавам към Емертънската мемориална.

В тази част от града се е спуснала мъртвешка тишина. Неподвижна трева по полянките в двор след двор. На стъпалата пред една голяма скъпа къща са се натрупали стари вестници, десетина-дванайсет броя. Няма деца, чакащи училищния автобус, от алеите пред къщите не излизат коли с хора, тръгнали за работа. Между автомобилите на паркинга до болницата зеят огромни празни пространства. В последния момент и аз отминавам паркинга, за да спра отсреща на нечия празна алея под няколко дръвчета.

Никой не седи зад информационното гише. Павилиончето е заключено. Никой не ме заговаря, докато чета указателя на стената във фоайето, макар че две фигури с дълги престиилки и маски на лицата забързано се изнизват край мен. „Медицински директор д-р Рандолф Сатлър“. Третият етаж в източното крило. Асансьорът също е празен.

Спира на втория етаж. Когато вратата се отваря, в коридора стои застаряващ фермер с работни дрехи и ботуши, а очите му са червени и подути като от плач. Срещу асансьорите има прозорци с тъмни стъклa и в тях виждам отражението на гърба му. Тресе се. Дочувам глас отнякъде:

— Сестра, ох, сестра, божичко...

В коридора е зарязана количка, тялото на нея е покрито до шията. Мъжът с работните дрехи ме поглежда и вдига двете си ръце, за да отпъди асансьора, сякаш е зъл дух. Отстъпва заднешком. Вратата се затваря.

Стискам парапета в кабината на асансьора.

Третият етаж изглежда опустял. Ярки стрелки упътват по коридорите — жълта за „Патология“ и „Лабораторни изследвания“, зелена за „Респираторна терапия“, червена за „Поддръжка“. Следвам жълтата стрелка.

Отвежда ме в празна ниша с кресла, по пода се въргалят захвърлени списания. И три затворени врати в къс коридор, малко по-голям от нишата.

Избирам си най-далечната и тропам по нея. Не продумвам, просто барабаня равномерно с юмрука си. След минута подхващам втората. Обажда се глас:

— Кой е?

Познавам гласа дори през затворената врата. Дори след седемнайсет години. И изкрешявам:

— Полиция! Отворете!

Той се подчинява. В мига, когато вратата се открева, бутам я с все сила и се намъквам в лабораторията.

— Елизабет?!

Натежал, остарял, но си е същият. Тъмна коса, сини очи... Виждам това лице всеки ден на вечеря. Гледала съм го на футболни мачове, в училищни театрални постановки, надвесено над играчите. Доктор Сатлър май се е втресъл от появата ми повече, отколкото очаквах — лицето му белее, на челото му избива пот.

— Здрави, Ранди.

— Елизабет, не можеш да влизаш тук. Трябва да си тръгнеш...

— Заради стафилокока ли? Да не мислиш, че ми пuka? Нали съм в болница, Ранди? Тук държите ендозина. Тук е безопасно. Освен ако взривят тая дупка, докато съм вътре.

Той гледа втренчено лявата ми ръка, която още не е пуснala дръжката на вратата. После се вторачва в оръжието, което държа с дясната. „Смит & Уесън“ на седемнайсет години и през пет от тях не беше почистван и смазван, скрит под пода на гаража в къщата на леля ми. Но още е годен за стрелба.

— Няма да те гръмна, Ранди. Хич не ме интересува дали си жив или мъртъв. Но ти ще ми помогнеш. Не мога да намеря сина си... — „Твоя син!“ — ... а Силвия Годард ми каза, че се е забъркал с групата, която взрви моста. Крие се някъде с тях, може би уплашен до побъркане. Ти познаваш всички в града, влиятелните хора, затова ще се обадиш по онът телефон и ще научиш къде е Шон.

— И без това щях да го направя — уверява ме Ранди и вече изглежда какъвто го помня — нетърпелив и самоуверен. Но не съвсем. По бледото му лице все още избива пот. — Елизабет, махни тази глупава играчка.

— Няма.

— Ох, да му се...

Обръща ми гръб и набира номер.

— Кам? Ранди Сатлър се обажда. Би ли могъл... не, не е за това... Не. Още не.

Камерън Уит. Кметът. А синът му е шеф на петте ченгета в Емертън.

— Направи ми услуга. Едно хлапе се е запиляло... Знам, Кам. Не е необходимо да ми втълпяваш за вредата от бавенето... Но може би вече си чувал за момчето. Шон Бейкър.

— Пуласки. Шон Пуласки.

Дори това не знае.

— Шон Пуласки. Ами да, същият... Добре. Обади ми се. Казах ти вече. *Още не.* — Затваря телефона. — Кам ще ги накара да го потърсят и ще се свърже с мен. А сега, Елизабет, няма ли да прибереш този нелеп револвер?

— Още не съм те чула да кажеш „благодаря“ на някого.

Думите изскачат сами. Мамка му, мамка му, мамка му!

— На Кам или на теб, че още не си ме застреляла?

Говори съвсем спокойно и само по това познавам колко е вбесен. Никой не заповядва на доктор Ранди Сатлър под дулото на оръжието. А никаква частичка от ума ми се чуди защо той не вика охраната.

— Добре, де — проточвам. — Без друго съм дошла, дай ми една доза ендозин за всеки случай.

Продължава да впива в мен този хладен яростен поглед.

— Твърде късно е, Елизабет.

— Как тъй е твърде късно? Нямате ли ендозин?

— Имаме, разбира се.

Изведнъж той се олюява лекичко, протяга ръка зад гърба си и се подпира на маса, отрупана с чаши и хартии.

— Ранди, ти си болен.

— Така е. И не от нещо, което се лекува с ендозин. Ех, Елизабет, не можа ли първо да ми се обадиш? Щях да потърся Шон заради теб.

— Да, бе. Както много напираше да помогнеш в отглеждането му.

— Никога не си ме молила.

Личи си, че говори сериозно. Искрено вярва, че пълното му нехайство към неговия син е по моя вина. Ясно ми е, че Ранди дава само онова, за което са го помолили. Чака царствено хората да изпросят помощта му и тогава ги удостоява с нея. Ако така му е удобно.

— Ей, хващам се на бас — казвам му, — че дечицата, които си народихте с жена ти, са направо сладурчета.

Кръвта нахлува в лицето му и виждам, че съм уцелила болното място. Сините му очи потъмняват, заприличва на Джак, преди да избухне като бомба. Само че Ранди не е Джак. Избухването е прекалено просташко за него. Вместо това изтърсва:

— Постъпи глупаво, като дойде тук. Не си ли слушала новините? Не бях ги слушала.

— Центърът за контрол на заболяванията обяви публично снощи онова, което медиците знаеха от седмици. Силно заразен щам на *Staphylococcus aureus* се е внедрил в устойчиви към ендозин плазмиди на ентерококи. — Спира, защото остана без дъх. — Може би същото се е случило и с пневмококите.

— Какво означава това?

— Означава, тъпа гъско, че вече има особено заразни инфекции, които нямаме с какво да лекуваме. Никакви антибиотици, дори ендозин. Този стафилокок е устойчив към всичко. И може да оцелява навсякъде.

Отпускам ръката с револвера. Празният паркинг. Липсата на охрана, която да повика. Мъжът, който не искаше да влезе в асансьора. Лицето на Ранди.

— И ти си го прихванал.

— Всички го прихванахме. Всеки... в болницата. А като влезе насила тук, вероятно и ти си се заразила.

— Ще умреш — отбелязвам едва ли не с надежда.

Той обаче се усмихва.

Стои си с бялата престилка и се поти като пришпорен кон. С мъка се задържа на краката си, за малко му се размина да го гръмне жена, която заряза бременно, а се усмихва. Сините му очи блестят. Прилича на един портрет, веднъж го видях в книга през отдавнашните времена, когато четях в захлас. Не се сещам веднага, че беше един от гимназиалните ми учебници по история на света. Портрет на някакъв пълководец.

— Всеки умира рано или късно — напомня ми Ранди. — Но на мен няма да ми се случи точно сега. Поне... се надявам.

Небрежно тръгва към мен и аз се дърпам. Той се смее.

— Елизабет, нямам намерение да те заразя нарочно. Аз съм лекар. Само ми дай оръжието.

— Не.

— Както искаш. Слушай... какво знаеш за бубонната чума през четиринайсети век?

— Нищо — отвръщам, макар да знам това-онова.

Защо ли пред Ранди винаги се правя на по-тъпа, отколкото съм?

— Значи нищо няма да ти обясня, като ти кажа, че този мутирал стафилокок има не по-малък потенциал... — пак мълква и гълта въздух — ... за бързо и фатално разпространение. Благоденства навсякъде. Дори по дръжките на вратите.

— Тогава ти защо се хилиш, копеле такова?

Александър. Негов беше портретът. Александър Велики.

— Защото аз... Защото ЦКЗ разпростирали... Бях в националния екип, който откри...

Лицето му се променя отново. Става още по-бледо. И той се свлича на пода.

Докопвам го, обръщам го на гръб и опипвам челото му. Направо гори. Хвърлям се към вратата.

— Сестра! Докторе! Тук има болен лекар!

Никой не притичва.

Хуквам по коридорите. Респираторната терапия е безлюдна. Поддръжката също. Натискам копчето на асансьора, но преди кабината да спре, се втурвам обратно при Ранди.

И стърча над него, както се е свил на пода и се мъчи да диша.

Мечтала съм си за подобен миг с години. И наяве, и насын, в Емертън и в „Бедфорд Хилз“, и в прегръдките на Джак. Представяла съм си го в хиляди мелодраматични версии. И ето ти го Ранди, безпомощен и умоляващ, пък аз съм силна и стоя над него, мога преспокойно да изляза и да го зарежа да умре. Мога.

Мокря кърпа със студена вода, изстисквам я и я слагам на челото му. После намирам лед в хладилника и го добавям. А той ме гледа и дишането му хъхри като стара машина.

— Елизабет... Донеси ми... спринцовката от кутията... на онази маса.

Правя каквото ми казва.

— Ранди, кого да повикам? Къде да го търся?

— Никого. Не съм толкова зле... колкото изглеждам. Още не. Това е първоначалното... задушаване.

Той взема спринцовката.

— В нея лекарството за теб ли е? Нали уж ендозинът не помагал срещу тая нова инфекция?

Лицето му вече е с малко по-нормален цвят.

— Не е лекарство. И не е за мен. А за теб.

Погледът му не трепва. И проумявам, че Ранди никога няма да се примоли, няма да си признае, че е безпомощен. Дори никога няма да му щукне, че е безпомощен.

— Чуй ме, Елизабет. И ти си... почти сигурно е...

Някъде далеч започва да вие сирена. Ранди не се заслушва. Най-неочаквано гласът му става много по-уверен, макар че пак се е изпотил и очите му направо светят от треската. Или от нещо друго.

— Този стафилокок не се поддава на нищо, което можем да стоварим върху него. Цефалоспорини, аминоглюкозиди, ванкомицин, дори ендозин... Ще изпадна в грам-позитивен септичен шок... — Очите му се изцъклят, но след малко той пак улавя нишката на мислите си. — Изчерпахме всички методи за насрещен удар. Клетъчни стени, бактериални рибозоми, проникване на фолиева киселина. Микробите просто създават контрамерки. Като бета-лактамазата.

Не го схващам този език. Дори когато мърмори на себе си, кара ме да се чувствам глупачка. Питам го нещо, от което разбирам.

— Защо хората взеха да изтребват кравите? И добитъкът ли е болен?

Той пак си събира ума в главата.

— Кравите ли? А, те не са болни. Фермерите използват огромни дози антибиотици, за да продават повече месо и мляко. Употребата на ендозин в селското стопанство ускори придобиването на устойчивост с хиляда процента спрямо... Елизабет, това не е важно в момента! Не можеш ли поне три минути да внимаваш какво ти говоря?

Стоя и го гледам отвисоко, както се е проснал на пода. А той нищичко не забелязва, продължава да ми чете лекции.

— Но антибиотиците не са изобретени от хората. Били са създадени от самите микроби, за да си служат с тях... един срещу друг и... са имали на разположение два милиарда години еволюция, преди ние да се появим... Би трябало... Къде отиваш?

— У дома. Бъди жив и здрав, Ранди.

Той казва невъзмутимо:

— Вероятно точно това ми предстои. Но ако... си отидеш сега, ти сигурно ще умреш. И мъжът ти, и децата ти.

— Защо? По дяволите, стига си ми чел конско, ами кажи защо!

— Защото си се заразила и няма антибиотик срещу болестта, обаче има друга бактерия, която напада този неподатлив на лекарства стафилокок.

Зяпвам спринцовката в ръката му.

— Това е плазмиден троянски кон. Означава, че... Все едно. Може да се вмъкне в стафилокока, който вече е в кръвта ти, и да му пробута смъртоносен ген. Който убива стафилокока. Невероятно откритие. Но засега единственият начин да го даваме е заедно с цялата бактерия.

Ненадейно коленете ми омекват. Ранди ме гледа откъм пода. Той като че е доста по-омекнал. И дишането му отново чегърта.

— Не, Елизабет, още не си болна. Но ще се разболееш.

— От стафилокока — сопвам се — или от бактерията?

— И от двете.

— Искаш да ме поболееш още по-зле. С две бактерии. И се надяваш едната да убие другата.

— Не се надявам, а знам. Наистина видях... на електромикографа... — Очите му се подбелват, но пак фокусира погледа си. — Можехме да сложим само плазмида убиец в преносител, ако имахме време... но нямахме. Наложи се да е цялата бактерия. — Гласът му укрепва. — Екипът на ЦКЗ работи по това. Но аз наистина го видях на електромикографа!

Изтърсвам, преди да се усетя:

— Стига си се хвалил и ме бодни със спринцовката. Преди да си умрял.

Доближавам, хващам го под мишиниците и го вдигам да се облегне на единия крак на масата. Цялото му тяло е пламнало. Но той никак кара ръцете си да не треперят, когато ме инжектира в сгъвката на лакътя. И докато болестта се влива в мен, подхвърлям:

— Ранди, никога не си ме искал, нали? Дори преди да зачена Шон?

— Така си е — отвръща той. — Не особено.

Свивам ръката си.

— Ти си гадно човече. Мислиш само за себе си и за работата.

Пак тази студена усмивчица.

— Е, и? Тъкмо работата ми има значение. И то в по-голям мащаб, отколкото можеш да си представиш. Елизабет, винаги си била сантиментална лигла. Сега си върви вкъщи.

— Вкъщи ли? Но нали каза...

— Казах, че ще заразиш всички наоколо. Точно това ще стане... но с бактерията, която атакува стафилокока. Би трябвало да причини само леки смущения. Дженър^[1]... едрата шарка...

— Нали разправяше, че вече нося и мутариация стафилокок!

— Почти сигурно. Да... Както ще е с всекиго съвсем скоро. Смъртните случаи... само в щата Ню Йорк... надхвърлиха един милион тази сутрин. Шест и половина процента от... населението... Ти сериозно ли се надяваше да се скриеш... на вашия бряг... на реката?

— Ранди!

— Върви си... вкъщи.

Смърквам бялата му престиilkа и я навивам като възглавница, нося му още лед от хладилника в ъгъла, мъча се да му сипя вода в устата.

— Върви си... вкъщи. И нацелувай всички.

Усмихва се и треската започва да го друса. Затваря очи.

Пак се изправям. Да тръгна ли? Или да остана? Ако намеря някого в болницата да се погрижи за него...

Телефонът звъни. Грабвам слушалката.

— Ало? Ало?

— Ранди? Извинете, мога ли да говоря с доктор Сатлър? Обажда се Камерън Уит.

Опитвам се да звучи делово.

— Доктор Сатлър не може да говори с вас в момента. Но ако се обаждате във връзка с Шон Пуласки, доктор Сатлър ме помоли да приема съобщението.

— Аз не... е, добре. Просто кажете на Ранди, че момчето на Пуласки е при Ричард и Силвия Джеймс. Той ще разбере.

Връзката прекъсва с щракване.

Оставям слушалката и се взираам в Ранди, който се бори да диша на пода, а лицето му е сиво като на Шон, щом научи, че се е забъркал в

убийство. Е, не чак толкова сиво. Защото Шон се втрещи от ужас, а Ранди само е болен.

„Тъкмо работата ми има значение.“

Но как ли Шон се е сетил да отиде при Силвия? Дори да е научил от Сиси кои са противниците, как е налучкал кои хора ще го скрият и ще го закрилят, когато аз и Джак не можем? Силвия и Елизабет... Всъщност какво ли е научил Шон за миналото, което толкова се стараех да не го изцапа?

Заставам пред асансьора и пръстът ми почти докосва бутона, когато първият взрив разтърсва болницаата.

Избухва в западното крило. През прозорците срещу асансьорите виждам как прозорците в далечния край на сградата се разхвърчат на парчета. И от дупките бълва гъст, мазен, черен дим. Разпищяват се аларми.

„Не припарвайте до асансьорите.“ Спомням си наставленията от ученията по противопожарна безопасност в гимназията. Тичам по коридора към аварийната стълба. Ами ако са заложили бомба и там? Ами ако... а кой е сложил бомбата? *Доста хора в тъмни дрехи минават по ливадата отзад и тихичко влизат в съседната къща на Дан и Сиси Мур, понесли големи пакети, увити в черно зебло.*

Последен поглед през прозореца до вратата към аварийната стълба. От сградата бягат хора, не са много, но ги виждам да бутат колички. Излиза залитаща сестра, понесла три дечица — в ръцете ѝ, на хълбока и вкопчено в гърба ѝ.

Не взривяват повече бомби, докато има шанс още някой да се измъкне.

Пускам дръжката. Алармите вият. Втурвам се обратно в Патологията и бутам тежката врата.

Ранди лежи на пода, поти се и трепери. Устните му мърдат, но и да мънка нещо на глас, не мога да го чуя в този вой. Дърпам го за ръката. Не се съпротивява и не помага, просто си лежи, отпуснат като умряла крава.

В Патологията няма колички. Започвам да му удрям шамари и крещя:

— Ранди! Ранди! Ставай!

Дори сега, дори тук някаква частичка от мен се разпалва, че го бия.

Очите му се отварят. За миг ми се струва, че ме разпознава. Ту да, ту не. Напътва се да стане. Усилието му е достатъчно, за да го метна на раменете си. За нищо на света не бих могла да вдигна Джак, но Ранди е доста по-лек, а аз съм яка жена.

Само че няма да издържа да го съмъквам три етажа. Занасям го до площадката, просвам го по гръб и бутам. Той се хълзга по стъпалата, удря се и размахва ръце, стрелка ме с яден поглед за миг.

— За... Бога... Джанет!

Името на жена му. Хич не се замислям за това мъничко надзъртане в брака им. Пак го бутам, но той се хваща за парапета и отказва да се плъзне. Изобщо няма да проумея как му стигнаха силите да се издърпа и да седне. Сядам до него. Обвивам с ръка кръста му и двамата заедно, с дърпане и бутане, слизаме по стълбите като двегодишни дечица — по задник. Всяка секунда чакам стълбището да избухне. Сивото лице на Шон, докато вечеряме: „Шибаните шайки на «бдителните» ще очистят всички ни.“

Стълбището обаче не се взривява. Аварийният изход долу води към тротоар покрай болницата встрани и от двете улици, и от паркинга. И щом излизаме, Ранди пада в несвяст.

Този път правя каквото трябва да сторя и горе — хващам го под мишиците. Влача го по тревата, докъдето мога. Пот и косми ми влизат в очите, зрението ми все се размътва. Едва доловя, че някой тича към нас.

— Това е доктор Сатлър! Господи!

Мъж. Едър мъжага. Сграбчва Ранди и го мята на раменете си много по-ловко от мен, почти без да ме погледне. Вървя зад тях и от първите къщи тичешком заобикалям болницата в широка дъга.

Колата ми още е на пустата алея отсреща. Камионите на противопожарната команда добавят сирените си към олелията. И когато профучават край мен, изкарвам колата на заден от алеята и натискам газта до дупка тъкмо когато втора бомба избухва в източното крило, после трета, и летящи отломки изпълват въздуха плътно и остро като шума, който не спира.

Пет километра по-нататък по източния крайбрежен път изведенъж ми идва нанагорно. От всичко. Отбивам встрани и не преставам да се

треса. Само няколко камиона ме подминават, никой не спира. Изнизват се двайсетина минути, преди да запаля пак двигателя, и други такива двайсетина минути не е имало в живота ми, дори докато бях в „Бедфорд“. Щом свършват, моля се да не се повторят повече.

Включвам радиото заедно с двигателя.

— „... взривена поредната болница в Ню Йорк — «Сейнт Клер» на сред Манхатън. Изтормозените полицейски началници твърдят, че липсата на достатъчно полицаи не им позволява да осигурят охраната, която поиска кметът Томас Фланаган. Нито една група не е поела отговорността за атентата, който причини пожари в околните административни сгради и в един жилищен блок.

След снощното съобщение на Центъра за контрол на заболяванията, че се наблюдава широко разпространение на стафилокок, устойчив към ендозин, и едновременно спешно разпръскване на контрабактерия в двайсет и пет градски зони из цялата страна, във всеки град, от който в Атланта получаваме достоверни съобщения, положението с насилието се е влошило. Говорител на националния екип от патолози и учени, отговорни за драстичната контрамарка, обяви допълнителни указания за прилагането ѝ. Говорителят не пожела да се представи или да посочи името на който и да е лекар в екипа, позовавайки се на страх от отмъщение за...“

Пращене. Гласът загълхва, заместен от пронизителен шум.

Въртя регулатора на честотите внимателно в търсене на друга станция с новини.

Когато пристигам в западната част на Емертън, улиците са опустели. Всички се свират вътре. Прилича на квартала около болницата. Какъвто беше доскоро. Още не усещам тялото си болно.

Вместо да се прибера направо у дома, карам по празните улици към „Фуд Март“.

Паркингът е безлюден като всичко наоколо. Но кошницата си е на мястото, притисната с камъни. Под тях вече е пъхната и купчинка писма. Най-горният плик е адресиран със син „вълшебен“ маркер „До доктор Бенет“. В полузаравената бутилка от вино има свеж букет, хризантеми от нечия градина. Наблизо стърчи флагче на Щатите, високо една стъпка, до бяла свещ върху чинийка от стиропор, каменно разпятие и кукла Барби, облечена като ангел. Найлоново фолио

покрива екземпляр на „Пророкът“ с кожени корици. Има и пет стикера с лозунг срещу Националната стрелкова асоциация, купчина раковини и очукан символ на мира на златна верижка като колие. Изглежда по-стар от мен.

Накрая се прибирам. Джак още спи.

Заставам над него, както преди няколко часа стоях над Ранди Сатлър. Мисля си как Джак ми идваше на свидане в затвора седмица след седмица, изминаваше дългия път от Емертън дори при лошо време през зимата. И как седеше усмихнат зад дебелото стъкло в залата за свидане, ръцете му с изцапани от машинно масло пръсти, отпуснати на коленете, усмихнат дори когато не измисляхме какво да си кажем. И как ми държеше ръката, когато се раждаше Джаки. За лицето му, когато я взе за пръв път на ръце. За погледа му, когато казах, че Шон е изчезнал — лукавото потайно злорадство, „не е мой син“. Мисля си и за двата вида бацили в тялото ми, които се готвят за война помежду си.

Навеждам се и лепвам сочна целувка на устните му.

Той се поразмърдва, почти се събужда и протяга ръка към мен. Дръпвам се и отивам в банята, където си изтърквам зъбите с неговата четка. Не я изплаквам. Когато се връщам, пак е заспал.

Тръгвам към училището на Джаки да взема дъщеря си. Заедно ще отидем при Силвия Годард. Да, де, Силвия Джеймс, за да приберем Шон. Ще постоя при Силвия, ще ѝ стисна ръката и ще я целуна по бузата. Ще пипна всичко, до което се докопам. А когато децата са на сигурно място у дома, ще се отбия при Сиси и ще ѝ кажа, че съм премислила и искам да помогам в борбата срещу злоупотребата с антибиотици, която ни убива. Ще докосвам и нея, и всеки, когото заваря там, всички, с които ме запознават и Силвия, и Сиси, докато не се поболея толкова зле, че да не мърдам. Ако се поболея чак толкова. Ранди каза, че нямало да съм зле колкото него. Разбира се, той ме е лъгал и преди. Но сега съм принудена да му вярвам поне за това.

Май нямам избор. Още не.

След месец потеглям към Олбъни, за да донеса още една доза от контрабактерията, която наричат в новините „модифициран прокариот“. Много внимават да не я нарекат бацил.

Вече слушам новините всеки час, макар че Джак не одобрява и това, и останалото, което върша. Чета и уча, сега знам какво са прокариотите, бета-лактамазата и плазмидите. Знам как бактериите се борят да оцелеят и си набавят каквото им е нужно, за да изтребят конкуренцията и да създадат следващото поколение. Само това има значение за бактериите. Техният вид да оцелее.

За същото говореше и Ранди Сатлър: „Тъкмо моята работа има значение.“ Собственият вид да надделее. В това вярва и Сиси. И Джак.

Пренасяме модифицираните прокариоти с конвой от коли и камиони, защото тук-там е имало неприятности. Заради хора, които не разбират и не искат да разберат. Чийто семейства са се поболели доста по-зле от моето. Насилието още не спира, макар от ЦКЗ да казват, че самата епидемия вече е под контрол.

Подраница съм. Конвойт не се е подредил. Всеки път тръгваме от различно място в града. Този път се срещаме зад „Американски боулинг“. Шон вече е там със Силвия. Леко се отклонявам и карам пак към „Фуд Март“.

Кошницата с всички писма до мъртвия я няма. Няма ги американското флагче и символът на мира. Разпятието е там, но е строшено на две. Последният букет в бутилката започва да вехне. Дъждът е опръскал с кал роклята на Барби, дългата ѝ руса коса е разрошена. Някой е откъснал стикерите срещу НСА. Бялата свещ върху чинийката и купчинката раковини са непокътнати.

Ние не сме бактерии. За нас имат значение и други неща освен оцеляването или поне трябва да е така. Личното минало, от което не можем да избягаме, както и да опитваме. Личното настояще с несигурния му избор. Личното бъдеще. И общото.

Роя в джобовете си. Нищо освен ключове, щипка за банкноти, червило, пакетче носни кърпички и синьо топче. Трябва да съм го пъхнала в джоба, когато съм почиствала зад дивана. Джаки обича топчета.

Слагам го до свещта, проверявам зареден ли е моят револвер и подкарвам към сборното място на конвоя.

[1] Едуард Дженър (1749–1823) — британски лекар, който въвежда ваксинацията. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.